А ти, перша, що віща, – то дам я тобі коня
І жалкого меча, щоб на вільних твоїх дорогах
Розтинала свій жаль, як химеру старого дня,
І будила зорю перегуком дзвінкого рогу.

А ти, друга, що вічна, – то дам я тобі свічу
І смолу ще, і віхоть, щоб горе своє спалила,
І ясним смолоскипом хрестила річки плачу,
І у променях сонця зростила вогненні крила.

А ти, третя, що вірна, – нічого тобі не дам,
Ні багатства, ні влади, хіба що одного сина.
А тоді повернусь звідусюди до тебе сам,
Прохопившись слузі: та ж не третя вона, а єдина.